

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoR/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	6323200902
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6323200902.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: Z. J., narodená X. P. XXXX, Č. B., P. L. F. XXX/XX, dcéra matky F. L. J., narodenej XX. Q. XXXX, Č. B., P. L. F. XXX/XX a otca F. J., narodeného XX. T. XXXX, A. - P., J. XXX/X, t.č. na adrese V. G. K. G., I.-E. XX, Q., XXXXEM, Z., zastúpeného advokátom JUDr. Lukášom Bodnárom, Košice, Hrnčiarska 8, o zvýšenie výživného, vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. BR-8P/47/2023, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. mája 2024, sp. zn. 15CoP/167/2023-140, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16. mája 2024 sp. zn. 15CoP/167/2023-140 z r u š u j e a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. septembra 2023 č.k. BR-8P/47/2023-84 zmenil rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 8P/209/2017-111 zo dňa 22. mája 2018 tak, že s účinnosťou od 21. apríla 2023 sa výživné na navrhovateľku Z. J. zvyšuje zo 150 na 200 eur mesačne, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15-teho dňa každého mesiaca dopredu k rukám navrhovateľky (výrok I.). Za obdobie od 21. apríla 2023 do 12. septembra 2023 vznikol otcovi dlh na zročnom výživnom vo výške 214,99 eura; tento dlh je otec povinný zaplatiť k rukám navrhovateľky do 3 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.). Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

1.1. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 121 CMP, § 26, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“), čl. 5 základných zásad zákona o rodine, § 217 ods. 1 CSP.

1.2. Zvýšenie výživného zdôvodnil tým, že došlo k podstatnej zmene pomerov, či už na strane navrhovateľky alebo jej rodičov. Navrhovateľka je fyzicky o 5 rokov staršia, navštevuje strednú školu mimo miesta bydliska, má zdravotné problémy a zvýšili sa tak jej výdavky súvisiace s výchovou, výživou a jej všestranným rozvojom, pri porovnaní pomerov účastníkov, ktoré existovali v čase rozhodovania súdu, oproti roku 2018, kedy súd naposledy rozhodoval o právach a povinnostiach rodičov k dieťaťu. Súd po porovnaní príjmov a majetkových pomerov odporcu, ako aj matky navrhovateľky dospel k záveru, že výživné je potrebné upraviť tak, že sa zvýši na 200 eur mesačne. Do

úvahy bral odôvodnené potreby navrhovateľky, ako aj možnosti a schopnosti odporcu, resp. druhého rodiča. Tiež bral do úvahy, že obidvaja rodičia majú ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť k sestre navrhovateľky, maloletej Z., narodenej XX. T. XXXX, kde otcovi súbežne s rozhodovaním o zvýšení výživného na navrhovateľku bolo zvýšené výživné aj na mladšiu dcéru na sumu 150 eur mesačne, pričom konanie ešte nebolo právoplatne skončené. Súd zvýšil vyživovaciu povinnosť od 21. apríla 2023, konštatujúc, že v tom čase návrh bol podaný matkou navrhovateľky, ktorá bola v tom čase maloletá a už vtedy existovali dôvody, pre ktoré bolo potrebné vyživovaciu povinnosť zvýšiť.

1.3. Za obdobie od 21. apríla 2023 do dňa vyhlásenia rozhodnutia (12. septembra 2023) mal otec na výživu navrhovateľky zaplatiť 859,99 eura (aliquotná časť za apríl 59,99 eura + 4 mesiace x 200 eur). Za uvedené obdobie otec na navrhovateľku zaplatil 645 eur (aliquotná časť za apríl 45 eur + 4 mesiace x 150 eur). Rozdiel v uvedených sumách predstavuje dlh na zročnom výživnom vo výške 214,99 eura. Vzhľadom na zistené pomery všetkých účastníkov súd zaviazal otca navrhovateľky zaplatiť tento dlh do 3 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia k rukám navrhovateľky. Pokiaľ otec poukazoval na to, že matka na vykrytie výdavkov súvisiacich s navrhovateľkou používa aj prídavky platené štátom aj daňový bonus, súd uviedol, že tieto finančné príspevky nemôžu nahrádzať vyživovaciu povinnosť otca. Skutočnosť, že otec zaplatil navrhovateľke vodičský kurz vo výške 840 eur, nevzal súd do úvahy, nakoľko bol zaplatený pred podaním návrhu a vzhľadom na pomery navrhovateľky a jej rodičov ho nepovažuje za odôvodnenú potrebu, ktorou je jej výchova, vzdelanie, všestranný rozvoj a starostlivosť o jej zdravie. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 52 a nasledujúcich CMP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom zo 16. mája 2024 sp. zn. 15CoP/167/2023-140 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 2 CSP a poukazuje na ne. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie vecí, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 191 CSP a vyvodil svoje právne závery, ktoré odôvodnil v súlade s § 220 CSP. Súd prvej inštancie v zmysle § 78 Zákona o rodine posudzoval, či došlo k takej zmene pomerov (majetkových, sociálnych), ktorá je dôvodom na zmenu predchádzajúceho rozhodnutia, ktorým naposledy bolo o výške výživného rozhodované. Výživné pre dieťa slúži nielen na uspokojovanie všetkých odôvodnených hmotných potrieb, ale aj na ďalšie odôvodnené potreby dôležité pre výchovu a vývoj dieťaťa (kultúrne, rekreačné, športové a pod.), ktoré sú bezprostredne ovplyvňované schopnosťami a možnosťami rodičov. Odvolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené zákonné ustanovenia a princípy uvedené v Zákona o rodine dospel k záveru, že súd prvej inštancie dôvodne konštatoval, že nastala zmena pomerov a vzhľadom na možnosti a schopnosti rodičov stanovil zvýšené výživné pre dcéru Z., správne pritom porovnal skutočnosti, ktoré boli známe v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom so skutočnosťami zistenými v dobe, kedy konštatoval dôvodnosť zmeny vyživovacej povinnosti. V čase poslednej úpravy výživného (v roku 2018) bolo stanovené výživné otcovi vtedy maloletej Z. vo výške 150 eur mesačne, otec pracoval vo V. B. so zárobkom približne 1.200 libier mesačne. Súd v čase rozhodovania o zmene výživného mal preukázané, že otec pracuje naďalej v zahraničí ako živnostník, v roku 2023 podľa výpisu z peňažného denníka za obdobie od 1. januára do 23. augusta mal počiatočný stav hotovosti 15.650,27 eura, príjem za uvedené obdobie 10.732,50 eura a výdavok 1.674 eur. Súd tiež zistil, že na základe dedičského konania odporca zdedil podiely v rodinnom dome, v záhradách, finančné prostriedky vo výške 2.082,90 eura a 1/3 bytu v kat. úz. V.Á., z ktorého po predaji mu bola vyplatená suma 21.000 alebo 23.000 eur (nevedel presne uviesť). Matka navrhovateľky pracovala v Železiarňach Podbrezová s priemerným mesačným príjmom 1.115,74 eura. Obidvaja rodičia majú ďalšiu vyživovaciu povinnosť k mladšej dcére Z.. Navrhovateľka je fyzicky od posledného rozhodovania súdu o výživnom vyspelejšia, navštevuje strednú školu mimo miesta bydliska, má zdravotné problémy, s čím súvisia zvýšené výdavky na výživu. Matka navrhovateľky dcére Z. vytvára úspory 22 eur mesačne. Otec navrhovateľky okrem poskytovania výživného v minulosti jej zaplatil vodičský kurz vo výške 840 eur. Pokiaľ odporca namietal, že súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil jeho majetkové pomery, odvolací súd uviedol, že bol prítomný na pojednávaní, mohol sa vyjadriť ku všetkým tam prejednávaným skutočnostiam a taktiež bol oboznámený so všetkými listinnými dôkazmi, preto sa s uvedeným nestotožnil. Rovnako sa nestotožnil s námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia, keď otec argumentoval tým, že dovtedajšie výživné, ktoré mu bolo určené vo vzťahu k vyživovacej povinnosti k dcéram, bolo na hrane jeho

možností k obidvom dcéram. Je zrejmé, že otec je schopný dosahovať príjem minimálne vo výške 1.200 eur mesačne, keď vykonáva živnosť s pôsobením v zahraničí. Sice uviedol, že zmenil zamestnanie a zamestnal sa na Slovensku, avšak súdu nijakým spôsobom nepreukázal, že by táto zmena súvisela s jeho nepriaznivým zdravotným stavom, tak aby nemohol vykonávať aj na Slovensku dovtedajšiu prácu, resp. z jeho vyjadrenia nie je zrejmé, či ukončil práce, ktoré vykonával na živnosť. Odvolací súd má za to, že je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na dcéru Z. zvýšené výživné, keď vyživovaciu povinnosť súd prvej inštancie po piatich rokoch zvýšil zo sumy 150 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec navrhovateľky (ďalej aj „dovolateľ“). Má za to, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého, „súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v rozpore s princípom právnej istoty, rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie. Najmä odvolací súd nedostatočne odôvodnil potrebu zvýšenia výživného vo vzťahu k zákonnému predpokladu, že to umožňujú schopnosti, možnosti a majetkové pomery odporcu. Poukázal aj na to, že ten istý odvolací súd v identickom konaní, kde rozhodol o zvýšení výživného na ďalšiu dcéru, maloletú Z. J., narodenú XX. T. XXXX, uznesením z 29. apríla 2024 sp. zn. 12CoP/174/2023-196 rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil rozhodujúce skutočnosti, a to zárobkové a majetkové pomery otca a preto nemohol konštatovať ani zmenu jeho majetkových pomerov.

4. Navrhovateľka sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Dovolanie je v tomto prípade podané vo veci upravenej v Civilnom mimosporovom poriadku (§ 154 a nasl. CMP). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu pre dovolanie podané vo veci výživného plnoletých osôb, prípustnosť dovolania otca bola dovolacím súdom posudzovaná podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) zistil, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, ktorý je zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP).

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V danom prípade dovolateľ namietal vadu znátočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na

zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

13. Dovolateľ namietal spôsob, akým sa odvolací súd v napadnutom rozsudku vysporiadal s jeho odvolacími námietkami, z jeho odôvodnenia nevyplýva existencia splnenia hmotnoprávnej podmienky

zvýšenia výživného a to zmena pomerov otca a úvahy, ktoré súd viedli k záveru, že táto zmena pomerov bola skutočne naplnená a z akých skutočností súd vychádzal. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúci ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

14. Odvolací súd, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v bode 7. konštatoval, že nastala zmena pomerov (na strane rodičov, aj dieťaťa) a vzhľadom na možnosti a schopnosti rodičov stanovil zvýšené výživné pre dcéru Z.. Vo vzťahu k zmene pomerov na strane povinného otca poukázal na to, že otec pri poslednej úprave výživného vo vzťahu k dcére pracoval v zahraničí so zárobkom približne 1200 libier mesačne. Zmenu pomerov mal preukázanú tým, že otec pracuje v zahraničí ako živnostník, v roku 2023 podľa výpisu z peňažného denníka za obdobie od 1. januára do 23. augusta mal počiatočný stav hotovosti 15.650,27 eura, príjem za uvedené obdobie 10.732,50 eura a výdavok 1.674 eur, na základe dedičského konania otec zdedil podiely v rodinnom dome, v záhradách, finančné prostriedky vo výške 2.082,90 eura a 1/3 bytu v kat. úz. V., z ktorého po predaji mu bola vyplatená suma 21.000 alebo 23.000 eur (nevedel presne uviesť). Vo vzťahu k zmene pomerov matky súd prvej inštancie uviedol, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu, otcovi titulom vysporiadania vyplatila 16.000 eur, pracovala v Železiarňach Podbrezová, a.s. s priemerným mesačným príjmom 657,56 eura, v súčasnosti pracuje u rovnakého zamestnávateľa s mesačným príjmom 1115,74 eura. Odvolací súd v bode 10. rozhodnutia odôvodnil možnosti a schopnosti otca prispievať na dcéru zvýšené výživné tak, že otec je schopný dosahovať príjem minimálne vo výške 1.200 eur mesačne, keď vykonáva živnosť s pôsobením v zahraničí. Vo svojom vyjadrení síce uviedol, že zmenil zamestnanie a zamestnal sa na Slovensku, avšak súdu nijakým spôsobom nepreukázal, že by táto zmena súvisela s jeho nepriaznivým zdravotným stavom, tak aby nemohol vykonávať aj na Slovensku dovtedajšiu prácu, resp. z jeho vyjadrenia nie je zrejmé, či ukončil práce, ktoré vykonával na živnosť.

14.1. Dovolací súd je názoru, že sa súdy zákonným spôsobom nevysporiadali a neodôvodnili, prečo a v čom vidia podstatnú zmenu pomerov na strane otca od posledného rozhodovania súdu týkajúceho sa určenia výživného na dcéru. Odvolací súd neuviedol, akým spôsobom zhodnotil príjem v roku 2022 a 2023, keď vychádzal z peňažného denníka, z dedičského konania a ako dospel k záveru, že sa vzhľadom na to zmenili pomery otca ak navyše podľa odvolacieho súdu dosahuje obdobný príjem 1.200 eur mesačne. Súdy vzhľadom na uvedené nedali tak odpoveď, či došlo k zmene pomerov na strane povinného otca ako hmotnoprávnej podmienky pre zvýšenie výživného a či je priznaná suma výživného odôvodnená. Odvolací súd nevenoval dostatočnú pozornosť ani komplexnému posúdeniu pomerov oboch rodičov. Nie je v poriadku, ak súd nadmerne zohľadňuje príjem otca, čím môže prísť k nespravodlivému zaťaženiu jedného rodiča. Výživné je záväzok oboch rodičov, preto by jeho určenie malo byť primerané schopnostiam každého z nich. Súd by nemal jednostranne posudzovať situáciu jedného rodiča a ignorovať okolnosti druhého.

15. Nakoľko z napadnutého odvolacieho rozhodnutia a ani z obsahu súdneho spisu nie je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k zisteniu, že došlo k podstatnej zmene pomerov na strane otca, uvedené má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie otca dôvodné podľa § 420 písm. f) CSP, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva otca (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Táto skutočnosť je

okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.